

Kvalitní kasařské náčiní už nepoužije

Lupičům bývá jedno, odkud jejich komplic pochází, důležité je, aby si rozuměli v otázce provedení zločinu. Tak se dali do spolku 33letý prodejce losů František Sklenák z Radějova a 27letý dělník Josef Garšic z Břeclavi. První společnou akcí mělo být vyloupení nedobytné pokladny ve Šternberku, v níž mělo být uloženo 30 000 Kč. Hned poté chtěli „udělat“ podobnou kasu v Liberci.

Otevřít nedobytnou pokladnu není jenom tak a je k tomu potřeba kvalitní náčiní. To měl pro Sklenáka vyrobit nějaký domácí zámečnický v Břeclavi. Když se ale Sklenák v břeclavských hospodách pravidelně chlubil, kolik pokladen otevřel a že nehledí na nějakou tisícovku za kvalitní kasařské náčiní, bylo jen otázkou času, kdy se to dozví místní četníci.

Ti ještě zvýšili snahu Sklenáka zatknout, protože byl už hledán pro podvody. Nakonec se jim to podařilo a Sklenák byl odveden

1929

na četnickou stanici. Při osobní prohlídce u něho bylo nalezeno několik osobních dokumentů a cestovní pas na jméno Josef Grames, který Sklenák padělal vlepáním své fotografie a přepsáním rodných dat. Po křížovém výslechu udal i svého společníka Garšice a oba putovali do vazby okresního soudu.

Výhybkář, polír a žena

Na dědině to bývá většinou tak, že každý vidí, jak se říká, tomu druhému až do kuchyně. Když se tedy redaktor Lidových novin v Lanžhotě zeptal, kdo je František Málek, bylo mu občany ochotně řečeno, že je to výhybkář, pijan, karbaník, podvodník, zloděj a násilník. Z této povedené charakteristiky pak bylo zřejmé, že Málek není u Krajského trestního soudu v Brně pro nic za nic.

František Málek pracoval na nádraží jako výhybkář, přičemž jeho žena Natálie byla přidavačkou na stavbě v Brně. Po pátém pivu v jedné z lanžhotských hospod Málek zpytoval svědomí a dospěl k závěru, že při jeho povaze mu musí být manželka určitě nevěrná. Během příštích dnů si tedy pořídil revolver a vypravil se udělat do Brna pořádek.

Po příjezdu nejdříve zašel do bytu Evženie Artzlové, u které jeho žena bydlela, vytáhl z kapsy revolver a seznámil ji s úmyslem zastřelit manželku, políra a nakonec i sebe. Protože mu to Artzlová nijak nerozmlouvala, strčil revolver zpátky do kapsy a vydal se na stavbu.

S vytaženým revolverem pak Málek obcházel staveniště a hledal ženu, která se před ním rychle ukryla. Když zjistil, že jeho hledání nebude mít úspěch, zakřičel na celou stavbu: „**Když nepříješ dom, sviňo, zabiju ťa!**“

Na druhý den se tato scéna opakovala a přivolaný strážník výtržníka zatkl. Na strážnici Málek svoje zatčení komentoval slovy: „**Páni policajti, to máte marné. Co to pomože zavřít mňa? Já nakonec přeca vyjdu z lochu a tu sviňu zastřelím a sebja take.**“

Celý případ byl předán Krajskému soudu v Brně a František Málek byl za vyhrožování zabitím a výtržnost odsouzen na šest měsíců nepodmíněně. Jestli byla Málkova jistota o manželčině nevěře na místě, to se v tisku již nepíše. Každopádně měli Evženie i stavební

polír na šest měsíců od výhybkáře klid – a možná tak i více času na práci.

Chytli je podle kabátů

Josef Husník z Mikulova byl velkoobchodník s vínem, a protože se mu dařilo, bylo zřejmé, že jeho firemní pokladna nebude číšet prázdnou. O tom byli přesvědčeni i neznámí lupiči, kteří se do ní jedné listopadové noci vloupali. Odnegli si 7 000 Kč a nepohrdli ani kabáty pověšenými na věšáku.

Jen o den později si četník v ranních hodinách všiml na břeclavském nádraží dvou mužů, kteří se chovali nepřiměřeně vyzývavě. Zadržel je a při prohlídce u nich našel dva ostře nabitě Browningy. Jednalo se o 32letého Františka Hasíka a 27letého Rudolfa Matouše z Hodonína. Protože to byly pro bezpečnostní orgány dobře známé firmy, byli zatčeni. Mezitím přišla z Mikulova podrobná zpráva o provedeném vloupání, včetně popisu dvou ukradených zimmíků. Četníci s překvapením zjistili, že kabáty jsou součástí garderoby Hasíka a Matouše. Takto usvědčení se nesnažili zapírat a ke krádeži se doznali. Oba byli dáni do vazby Okresního soudu v Břeclavi.